

కైమాక్స్ లేని కథ

ప్రొద్దున్నే ఆఫీసులో కూచోని ఏదో రాసుకుంటున్నాను. విశ్వనాథం వచ్చేడు. వచ్చి రాంగానే “ఎమిటోయ్ యీ మధ్య బోయ్ మీట్స్ గర్ల కథలు రాస్తున్నావ్?” అన్నాడు. నిజం చెప్పొద్దూ. విశ్వం అన్న మాట నాకు తిట్టులా తగిలింది.

“ఎక్కడ చూశావ్?” అన్నాను.

“ఆ మధ్య వార పత్రికలో నీ రెండు కథలు - “తిరుగు బాటు”, “పెళ్ళి” అనుకుంటాను. చదివాను. రెండు కథల్లోనూ అబ్బాయి, అమ్మాయి ప్రేమించి, పెళ్ళి చేసుకుంటారు, ప్రేమ - పెళ్ళి యివి అంత సులభంగా జరుగుతాయా?” అన్నాడు.

వాస్తవానికి ఆ రెండు కథల్లోనూ, నేను చెప్పదలచుకున్న అంశం అబ్బాయి, అమ్మాయి ప్రేమించి కలుసుకోవడం కాదు, అయితే విశ్వానికి ఆ కథలు అలా అనిపించాయి. బహుశా నేను చెప్పదలచుకున్న అంశాన్ని సూటిగా చెప్పలేకపోయానేమో!

“పోనీ ఇక మీదట అలాటి కథలు రాయనులే” అన్నాను నవ్వుతూ. విశ్వం కొంచెంసేపు ఏం మాట్లాడలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ న్నాడు, “ఎమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?” అన్నాను.

“ఏం లేదు ఒక అనుభవం చెబుతాను వింటారా?” అన్నాడు.

నేను రెండు కాఫీలు తెప్పించేను. విశ్వం కాఫీ తాగి సిగరెట్లు వెలిగించాడు.

“ఇక చెప్పు వింటాను” అన్నాను.

విశ్వం మొదలెట్టాడు.

*

*

*

*

“బియ్యే పాసయినాక రెండేళ్ళు వుద్యోగం దొరకలేదు. మొగుడు దొరక్కపోతే అక్క మొగుడే గతి అని ఏదో సామెత చెబుతారు అలాగే, ఏ ఉద్యోగం దొరకలేదు గనక బి. ఇడి ట్రయినింగ్ కు వెళ్ళాను. ఆ ట్రయినింగ్ సీటయినా ఆంధ్రదేశంలో దొరకలేదు. ఐదొందలు డొనేషను ముట్టచెప్పాక బళ్ళారిలో దొరికింది. అంతా వందమందిదాకా వుండేవాళ్ళం.

వెళ్ళిన పదిహేను రోజుల కనుకుంటాను - టీచింగ్ ప్రాక్టీసు మొదలయింది. మమ్మల్ని పది బాచీలుచేసి, ఒక బాచీకి ఒక స్కూలు కేటాయించారు.

మా బాచిలో తొమ్మిమంది మగవాళ్ళం, ఒక అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయి కాన్వెంటు నుండి వచ్చేది. మామూలు అమ్మాయికాదు - నన్ (క్రైస్తవ సన్యాసిని). టీచింగ్ ప్రాక్టీసు మొదలుకాకముందు ఆ అమ్మాయిని క్లాసులో చూచినట్లు జాపకంలేదు. మా బాచిలో మొదటి లెసన్ ఇవ్వడం ఆ అమ్మాయితోనే ప్రారంభమయింది.

పాఠం చెప్పడానికివెళ్ళి ఆ అమ్మాయి నల్ల బల్ల దగ్గర నిలబడింది. నేను క్రిటిసిజం నోట్సుతీసి, పాఠం చెబుతున్నవారి పేరు రాసుకోవాలి గనక, పక్కనవున్న మిత్రుణ్ణి అడిగేను, ఆమె పేరేమిటని?

“సిస్టర్ రెజీనా” అన్నాడు అతను. చెప్పబోయే విషయానికి పిల్లల మనసుని సిద్ధం చేసేందుకు ఆమె ఇంట్రడక్షన్ చెబుతోంది. ఆమె నోటినుంచి వస్తున్నవి మామూలు మాటలు కాదు. ఆ మాటల వెనక ఏదో సంగీతం వుంది. పిల్లలు మంత్ర ముగులా వింటున్నారు. మా బాచిలోని మిగతావాళ్ళు ఏం చేస్తున్నారో తెలీదుకానీ, నేను మట్టుకు ఆమెవైపు అలాగే చూస్తూ కూచున్నాను. ఆమెలోని వంపులూ, సొంపులూ, ఏవీ కనిపించకుండా షైనుంచి కిందిదాకా తెల్లటిగొను వుంది. నెత్తిమీద కూడా శిరస్త్యాణంలాటి ముసుగు వుంది. ముఖం ఒక్కటే కనిపిస్తున్నది. అందాన్ని ఎంతదాచిపెట్టు

డానికి ప్రయత్నించినా దాగడం లేదు. ప్రపంచ సుందరికి పోటీవేసే వాళ్ళని ఇంతకన్నా అందంగా వూహించడం నాకువేత కాలేదు.

“అలాచూస్తూ కూచుంటే లాభంలేదు, క్రిటిసిజం రాయాలి”

ఉలిక్కిపడి చూచేను-వెనుక డెస్కుమీద కూర్చున్న లెక్కరరు హెచ్చరిస్తున్నాడు. పట్టుబడ్డ దొంగలా ఫీలయ్యాను. పాఠంమీదికి దృష్టి పోనిచ్చి, పాయింట్స్ నోట్ చేసుకుంటూ కూచున్నాను.

లెసను అయిపోయింది. పీరియడ్ ఐదునిముషాలున్నట్టుంది తప్ప, 45 నిముషాలు వున్నట్టులేదు.

ఆ పూటకి సిస్టర్ రెజీనా ఒక్కర్తిదేక్లాసు. బయటికివచ్చి గ్రౌండులో చెట్టుకింద కూచున్నాం. అందరూ తాము రాసిన క్రిటిసిజం చదివేరు.

“మీరేం రాశారో చదవండి” అన్నాడు లెక్కరర్ నన్ను ఉద్దేశించి.

ఆ అమ్మాయి నా ముఖంలోకి చూస్తోంది - నిజం చెప్పాలి. నెరసులు వెదకడంలో కొంచెం నేర్పు వున్నవాణ్ణి, ఇతర్ల కళ్ళ బడనివినా కళ్ళలోనే పడ్డాయి. అన్నీ చదివేను. ఆ అమ్మాయి ముఖం చూస్తే కొంచెం బాధపడ్డట్టే వుంది.

క్రిటిసిజం అయ్యాక ఎవరి దోవన వాళ్ళు వెళ్తున్నారు. నేను సిస్టర్ రెజీనా దగ్గరికి వెళ్ళి “బాధ కలిగించివుంటే క్షమించాలి” అన్నాను.

ఆ అమ్మాయి నిండుగా నవ్వింది.

“మీరు భలేవారే. ఏముందని బాధపడటానికి. మనం నేర్చుకునే దానికే వచ్చాం, తప్పులు తెలుసుకోకపోతే ఎట్లా” అంది.

అపైన ఎవరమూ ఏం మాట్లాడలేదు.

మరుసటిరోజు నేను క్లాసు తీసుకోవాలి. సిస్టరు రెజీనాను దృష్టిలో పెట్టుకొని బాగానే ప్రిపేరు అయ్యాను. కాని క్లాసు తీసు

కోవడం మట్టుకు జరగలేదు. స్కూలు దగ్గరికి వెళ్ళగానే, లెక్కర
రుకూ, నాకూ చిన్న పేచీ వచ్చింది. నేను టక్ వేసుకొని వచ్చాను.
కోటు వేసుకోందే పాఠం చెప్పకూడదన్నాడు లెక్కరర్.

“ఇది మరీ బాగుంది. లేని కోటు ఎక్కణ్ణుంచి తేను” అన్నాను

“కుట్టించుకోవాలి” అన్నాడు ఆయన.

“డబ్బుల్లేవు”

“అయితే శుభ్రంగా పంచె కట్టుకొని కండువా వేసుకరండి”
అన్నాడు.

“పంచె కట్టడం నాకు చేతకాదు. పంచె కట్టుకున్నా ముసలి
వాళ్ళలాగా కండువా వేసుకోలేను” అన్నాను.

మాటామాటా పెరిగింది. ఏమైతేనేం వేను పాఠం చెప్పడం
జరుగలేదు. లెక్కరరు చిలువలూ పలువలూ కల్పించి ప్రిన్సిపాల్ కు
రిపోర్టు చేశారు. ప్రిన్సిపాలుతో మళ్ళీ అదే రగడ.

“మీ ఆంధ్రులకు యిక్కడ సీటు ఇవ్వడమే పొరపాటు. డిసి
ప్లెన్ పాడుచేస్తున్నారు” అన్నాడు.

“ఉత్తపుణ్యానికి యివ్వలేదుగదండీ, ఐదొందలు డౌనేషను
పుచ్చుకున్నారు” అన్నాను.

నా వాలకం చూసి ఆయన భయపడ్డట్టే వుంది.

“సరే ఎలానన్నా తగలడండీ” అన్నాడు చేసేదిలేక.

ఈ గొడవంతా క్లాసులోనే జరిగింది. క్లాసు బయటికి వచ్చి
నాక రెజీనా నా దగ్గరకొచ్చింది.

“మీరు ప్రమాదం కోరి నెత్తికి తెచ్చుకొనే మనుషుల్లా
వున్నారే” అన్నది నవ్వుతూ.

“దీనివల్ల ఏం ప్రమాదముందని” అన్నాను. “ప్రాక్టికల్స్ కు
వాళ్ళ చేతుల్లో మార్కులు వుంటాయి. ముందుగానే మన తెలుగు
వాళ్ళంటే మంట. తోక కొయ్యరా?” అంది.

“నన్ను కుక్క కిందనో నక్కకిందనో జమకడుతున్నార మీరు” అన్నాను.

ఆమె నవ్వింది. “అదికాదండీ మనం యిక్కడే తిష్ట వెయ్యడం లేదు - వుండేది తొమ్మిది నెల్లు. వున్న రెండ్రోజులూ మంచి అనిపించుకుంటే బాగుండదా?” అన్నది.

“మంచికీనాకూ పడదురెండి” అన్నాను. రెజీనా నవ్వింది. వెన్నెలలాంటి నవ్వు. ఆమెతో అలా ఎంతసేపయినా మాట్లాడుతూ వుండాలనిపించింది కాని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

మరుసటి రోజు నేను లెసను చేశాను. క్రిటిసిజం అయి పోయాక రెజీనా నాదగ్గరికి వచ్చి “బాగా అనుభవం వున్నవారిలాగా లెసన్ యిచ్చారండీ” అన్నది.

“రండి. అలా వెళ్ళి కాఫీ త్రాగుదాం” అన్నాను. కొంచెం తటపటాయించి “మేం రాకూడదండీ - సుపీరియర్ మదర్ కి తెలిస్తే కోపగిస్తుంది” అంది.

“ఎక్స్ క్యూజ్ మీ. నాకు మీ నియమాలు తెలియవు” అన్నాను.

రెజీనా మళ్ళీ ఏమనుకుందో “పదండి వెడదాం” అంది.

వెళ్ళి కాఫీ తాగుతూ ఆ మాటా, ఈ మాటా మాట్లాడుకున్నాం. మా ఇద్దరిమధ్య పరిచయం బాగానే అభివృద్ధి చెందింది, మేము పరిచయం దాటి ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసిన ఘట్టం వేరే వుంది.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం రెండింటికి టీచింగ్ ప్రాక్టీసుకని స్కూలుకు వెళ్ళాం. తీరా వెళ్ళిన తర్వాత తెలిసింది - స్కూల్లో ఏదో ఫంక్షన్ వుండటం మూలంగా క్లాసులు లేవని.

క్లాసులు లేవంటున్నారు. కాన్వెంటుకు వెళ్ళి ఏం చేస్తారు” అన్నాను.

చేసేదేముంది. చదువుకుంటాను” అంది. రోజూవున్న చదువేగా, రండి అలా వెళ్ళి కాసేపు పార్కులో కూచుందాం అన్నాను.

రావచ్చుననుకోండి, క్లాసులులేవని సుపీరియర్ మదర్ కి తెలిస్తే-
ఇంత ఆలస్యం ఎందుకయిందని సంజాయిషీ అడుగుతుంది” అన్నది
దీనంగా.

ఎక్కడి కౌలు బజారు, ఎక్కడి గాంధీనగర్. సుపీరియర్
మదర్ కి తెలిపతి లాటిదేదన్నావుంటేతప్ప తెలియదులెండి” అన్నాను.

“తెలిపతిని మీరు నమ్ముతారా?” అంది.

“ఎం?” అన్నాను.

‘సరిగా ఒక్క నిముషంముందు, మీరు కాఫీ హోటల్ కో
పార్కు కో పీలుస్తారని నేను వూహించాను. నేను వూహిస్తున్న సమ
యంలో, మీరు నన్ను పార్కుకు పిలవాలని అనుకుంటూవుంటారు.
చిత్రంగా లేదా?” అన్నది.

“యాదృచ్ఛికంగా మన వూహలు కొన్ని జరుగుతాయిలెండి”
అన్నాను.

పార్కుకు మేం వెళ్ళేసరికి ఎవ్వరూలేరు.

“సిస్టర్ రెజీనా, మీకు సుపీరియర్ మదర్ అంటే సింహ
స్వప్నం లాగుందే!” అన్నాను.

“దేవాంతకురాలండీ. అన్నీ ఆరాలు తీస్తుంది” అన్నది.

“పెద్ద దిక్కన్న తర్వాత, ఆ మాత్రం వుండటం మంచిది
లెండి” అన్నాను.

“పెద్ద దిక్కన తర్వాత పెద్ద బుద్ధికూడా వుండాలి” అన్నది.

“లేదా?” అన్నాను.

“పాలపొడి, గోధుమలు అమ్మి వేలకు వేలు వెనకేస్తోంది.
పసిబిడ్డల కడుపుకొట్టే మనిషిది ఏం పెద్ద బుద్ధండ్డి?” అన్నది.

“డబ్బు ఆవిడేం చేస్తుంది, సంసారమా? బిడ్డలా?” అన్నాను
అశ్చర్యంగా.

“సొంత సంసారమూ, సొంత బిడ్డలే వుండాలా? అక్క
బిడ్డలూ, చెల్లెలి బిడ్డలూ బిడ్డలుకారా? ఈవిడ చెల్లెలి కొడుకు లిద్దరూ
మెడికోస్. ఈమె చదివిస్తున్నదంటారు” అన్నది.

“మీకు ఈసంసార లంపటాలేవీ వుండవనుకున్నానే” అన్నాను.

“ఎందుకుంటాయ్? ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళం కదా!”
అన్నది నవ్వుతూ. ఆకాశం నుంచి వూడిపడ్డవాళ్ళని, నేను అను
కోలేదు కాని, కొంచెం ఎక్కువే వూహించుకున్నాను. నా వూహ
తప్పయినందుకు సంతోషించాను.

“ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?” అన్నది.

“ఎంలేదు. మీ కాన్వెంటు విషయాలు చెప్పండి వింటాను”
అన్నాను.

“నాలుగు గోడలమధ్య జీవితం నేను చెప్పడానికి, మీరు
వినడానికి ఏం ఇంటెస్టుగా వుంటుంది. మీరేమైనా చెప్పండి”
అన్నది. నేనేం మాట్లాడటానికి నా మనసు మాటలమీద లేదు.
ధ్యాసంతా రెజీనామీదే వుంది. ఏదో యాంత్రికంగా మాట్లాడు
తున్నాను. కాసేపున్న తర్వాత -

“వెళ్ళాం పదండి” అంటూ లేచింది. ట్రయల్ అండ్ ఎర్రర్
మెథడ్ జ్ఞాపకానికి వచ్చింది.

“వెళ్ళొచ్చు కూచోండి” అంటూ వెయ్యిపట్టుకొని లాగాను.

నా ట్రయల్ బెడిసికొట్టలేదు. నవ్వుతూ కూచుంది. మరొక్క
అడుగు ముందుకు వెయ్యడానికి పెద్ద సాహసం అక్కర్లేకపోయింది.
దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొన్నాను.

“నీ ఏం పనిచేశారండి” అన్నది.

అక్కడికి తనపాత్ర ఏమీలేనట్టు.

నేను మళ్ళీ దగ్గరికి తీసుకోవోయాను. ఆమె దొరకుండా లేచి
దూరంగా వెళ్ళి నిలబడింది.

“మీరు ప్రమాదమైన మనుషుల్లాగున్నారు నేను వెళ్తున్నాను” అంటూ వెనుక ఎవరో తరుముతున్నట్టు వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళేముందు గేటు దగ్గర నిలిచి నవ్వింది.

పార్కు నందన వనంలా కనిపించింది ఆ క్షణం.

ఈ సంఘటన తర్వాత నాకు మెస్సులో వుండ బుద్ధి అవలేదు కాన్వెంటు దగ్గరగా ఒక రూం తీసి, అందులో చేరేను.

మరుసటి రోజు రెజీనా కాలేజీకి వస్తుండగా ఆమెను కలుసు కొని రూం చూపిస్తూ “ఇక్కడికి మారానండీ” అన్నాను.

“అక్కడే వుండకపోయారా? కాలేజీకి దగ్గరగా వుండేది” అన్నది.

రివర్స్ గేర్!

రెజీనా మీద చెడ్డకోపం వచ్చింది. కాలేజీకి వెళ్ళాను గాని, క్లాసులో వుండబుద్ధి కాలేదు. అటెండెన్సు యిచ్చి, రూం కొచ్చి పడుకున్నాను.

సాయంత్రం రెజీనా నా గది వాకిలిముందు తచ్చాడుతోంది. నాకు ప్రాణం లేచివచ్చింది.

“లోపలికి రండి” అన్నాను.

ఆమె అటూ, ఇటూ చూచి లోపలికి వచ్చింది.

“ఏమైంది సార్ క్లాసుకు ఎగొట్టారు” అంది రాగానే. ఆమె ప్రశ్నలకు జవాబుచెప్పతూ కూర్చునే ఓపిక నాకులేదు. వెళ్ళి తలుపు మూసేను.

“భీభీ యిదేం పాడుబుద్ధి రూంకొస్తే తలుపులువేస్తారు. నేను వెళ్ళాలి వుండండి” అంటూ తలుపుదగ్గరికి వచ్చింది.

“వెళ్ళారా?” అన్నాను దీనంగా.

“వెళ్ళను తలుపుతీయండి” అంది. నేను తలుపులు తీశాను. ఆమె నిజంగానే వెళ్ళలేదు. వచ్చి కూర్చుంది ఇంత రసాభాస జరిగి నాక - నాకు ఏం మాట్లాడటానికి తోచలేదు.

“మీకు కోపం వచ్చినట్టుంది” అన్నది.

నేను అవును అనలేదు - కాదు అనలేదు. ఇద్దరం అలాగే నిశ్శబ్దంగా కూచున్నాం.

“మీకేం మగవాళ్ళు. ఏం చేసినా చెల్లుతుంది. నా పరిస్థితి మీరు అర్థం చేసుకోరేం?” అంది నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చేస్తూ.

నిజమే, నా స్వార్థం నాది తప్ప ఆమెను గురించి ఆలోచించలేదు. కాకూడనిది ఏదన్నా అయితే, ఆమె గతి ఏంకాను?

“పొరపాటయిందండీ” అన్నాను.

“పరవాలేదు. మీరు కొంచెం హద్దులో వుండాలి” అన్నది.

మొదటి సారిగా ఆమె మీద నాకు జాలి కలిగింది. ఆమె సీతికి బాధ కలిగింది. మీరు కొంచెం హద్దులో వుండాలి అని ఏ ఉద్దేశ్యంతో అన్నదో అర్థం అయింది. ఆమెను దగ్గరికి తీసుకున్నాను. అభ్యంతరం చేప్పలేదు.

“రెజీనా! నీకు పెళ్ళి-సంసారమూ-బిడ్డలు, ఇవంటే విరక్తా” అన్నాను.

“అలాంటిదేం లేదు” అంది.

“మరి ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకోలేక పోయారు? నన్ గా ఎందుకొచ్చారు?” అన్నాను.

“మంచి ప్రశ్న. మెడిసిన్ చదవడం అంటే మీకు అయిష్టం కాదనుకుంటాను. టీచరు ట్రైనింగ్ కు ఎందుకు వచ్చారు?”

“దానికి దీనికి సామ్యం ఏమిటి? మెడిసిన్ లో సీటు దొరకదని దియ్యేలో చేరాను. మీరు కావాలనుకొనివుంటే పెళ్ళి చేసుకొని వుండవచ్చునే” అన్నాను.

“మీరు పెళ్ళిని గురించి చాలా తేలిగ్గా మాట్లాడుతున్నారు.”

“పెళ్ళి కాకుండా ఏ ఆడదన్నా నిలచిపోయినట్టు నే నెరుగను” అన్నాను.

“నన్ను చూచినాకైనా మీ అభిప్రాయం మార్చుకోండి” అన్నది.

“నిజమా? నమ్మలేకుండా వున్నాను. ఇంత అందంగా వున్న మీమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకోడానికి ఎవరూ రాలేదా?” అన్నాను.

“పెళ్ళికి అందమొక్కటే సరిపోతుందా? కట్నమక్కరలేదా?” అంది.

“అక్కరలేదనను. కానీ, మీ విషయంలో కట్నం కొంచెం తక్కువయినా, ఎవరైతే నా చేసుకొని వుండవచ్చు” అన్నాను.

“ఆ తక్కువ కట్నమయినా వుండాలి కదా, అమ్మా నాన్నా వ్యవసాయ కూలీలు, నేనూ అలాగే అయివున్నా జీవితం బాగుండే దనుకుంటాను. కాథలిక్కు ఫాదర్ ఒకాయన నన్ను కాన్వెంటులో చేర్పించి స్కూలు ఫైనల్ వరకు చదివించేడు.

స్కూలు ఫైనలు చదువుకున్న నాకు పెళ్ళి చెయ్యడం అమ్మా నాన్నకు సాధ్యంకాలేదు.”

“ఒక్క సంబంధం అంటే ఒక్క సంబంధమన్నా రాలేదా?”

“స్కూలు ఫైనలు అయిన తర్వాత నాలుగేళ్ళు యింటిదగర వున్నాను. మూడు సంబంధాలు వచ్చేయి. ఒకటి రిటయిర్ కాబోయే హెడ్ క్లార్కు సంబంధం.

ఇంకో సంబంధం - అబ్బాయి వయసులో వున్నాడే కానీ తాగు బోతు. లారీ డ్రైవరు. మరొకడు తాలూకా ఆఫీసు ప్యూను.”

“ఏదన్నా ఉద్యోగంలో వేరకపోయారా? తీర్గిగా సంబంధాలు వెతుక్కుని వుండవచ్చు” అన్నాను.

“స్కూలు ఫైనలుకు ఎవరిస్తారు ఉద్యోగం. అమ్మకూ నాన్నకూ అప్పటికే బరువయ్యాను. రెక్కాడితేగాని డొక్కాడనివాళ్ళు కూర్చోపెట్టి ఎన్నాళ్ళు పోషిస్తారునన్ను? విసుగుపుట్టి ఇందులో

ప్రవేశించేను. ప్రయివేటుగా బియ్యే, యిక్కడికొచ్చిన తర్వాతనే చదివేను” అంది.

ఆమె తన కథను రెండు ముక్కల్లో మామూలుగానే చెప్పింది. కాని నా మట్టుకు ఆమె కథ వింటూంటే గుండె పట్టుకొని ఎవరో లాగుతున్నట్లనిపించింది.

“వెళ్తాను ఇప్పటికే ఆలస్యమయింది” అన్నది. నేను వాకిటి వరకు వెళ్ళి చూచేను. సందు గనక, జనం సాధారణంగా వుండరు. ఎవ్వరూ లేరని తేల్చుకున్న తర్వాత “వెళ్ళండి” అన్నాను.

నే నక్కడ వున్నన్ని రోజులూ, రోజూ కాకపోయినా అవకాశం వున్నపుడల్లా వచ్చేది. అయితే మేం అమలిన శృంగారం దాటి ముందుకు పోలేదు. దీంట్లో ఆమె ఆనందం అనుభవించిందో, బాధ అనుభవించిందో నేనెప్పుడూ వూహించలేదు.

పరీక్షలు రేపు అయిపోతాయనంగా-అనుకుంటాను. ఆమెలో గొప్ప మార్పు చూచేను.

ఆ రోజు సాయంత్రం రూము కొచ్చింది.

“ఎప్పుడు వెళ్తారు వూరు?” అంది.

“రేపు సాయంత్రం” అన్నాను.

“ఈ ప్రాంతాలకి మళ్ళీ రారనుకుంటాను” అంది.

నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు.

“ఇన్నాళ్లూ ఈ ట్రైనింగు మూలంగా బయట గాలి పీల్చేను. ఇక జీవితాంతం నాలుగు గోడలమధ్య వుండాలి. తలుచుకుంటే కంపరం పుడుతోంది”.

ఆమె గొంతులో గాఢదికం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

“చిత్రంగా మాట్లాడుతున్నారు. ఇన్నేళ్ళూ ఈ జీవితానికి అలవాటు పడ్డారు. ఇప్పుడు భయం కలుగుతోందా?” అన్నాను.

అమె సమాధానం చెప్పలేదు, చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా కూర్చుంది. ఆ తర్వాత వున్నట్టుండి కింద పడిపోయింది. ఫిట్టు వచ్చాయి. ఒక్కనిముషం అప్రతిభుణ్ణి అయిపోయాను. తర్వాత ముఖంమీద నీళ్లు చిందించి విసిరేను. అరగంట తర్వాత లేచి కూచుంది. ఫ్లాస్కోలోవున్న కాఫీ తీసియిచ్చాను. కాఫీ తాగుతూ “చాలా ఆలస్యమయినట్టుంది. అవునా?” అంది. ఫర్వాలేదు కాసేపు రెట్టుతీసుకొని వెళ్ళండి, ఫిట్టు మామూలుగా వస్తాయా?” అన్నాను.

“లేదు ఇదే మొదలు” అంది. పది నిముషాలు విశ్రాంతి తీసుకుంది. “ఇక వెళ్తానండీ, రేపు నేను కనిపించలేను, జాపకం వుంటానా మీకు” అంది.

నేను అమెను గుండెలకు అదుముకున్నాను. అమె నన్ను గట్టిగా కౌగలించుకొని ఏడుస్తోంది, అమెని ఏమని ఓదార్చను? ఏడుస్తూనే బయటికి వెళ్ళింది.

వాకిట్లో నిలబడి అమె కనిపించే వరకూ చూచేను.

*

*

*

విశ్వం ఈ కథచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. విశ్వం - కథ ఎక్కడ ఆపాడో సరిగా అక్కడే కైమాక్స్ మొదలవుతుంది. దాన్ని విశ్వం చెప్పలేదు. అందుకే నాకు విశ్వం చెప్పిన కథ కైమాక్స్ లేని కథగా కనిపించింది.